

var mit Onſke, at man her i Rigsdagen vilde bortſjerne denne Indſtr nkning i dens Varighed, ſamtidig med at man overlod det til en kommende Tid, hvis man da ſolte nogen Opfordring dertil, at gaa ind paa en nærmere Beſtemmelse af eller Forandringer i ſelve Indholdet af Loven, hvilket jo ogsaa var forudſat i ſin Tid at kunne finde Sted, den Gang Sagen laa for ſidſte Gang i 1868. Mine Forventninger i ſaa Henſeende gif imidlertid ingenlunde i Opfyldſe. Ikke alene fremkom der her i dette Thing fra flere Sider Forſog paa at indbringe meget veſentlige Forandringer i Lovforſlagets Indhold, men, da det kom til det andet Thing, viſte det ſig, at der der var endogſaa en meget overveiende og ſt rk Stemning — ja, ſaa overveiende, at det vel tør ſiges, at der var meget ſaa Undtagelſer derfra — for, at viſſe Forandringer i Valgmenighedsloven nu maatte indtræde, og da Loven vendte tilbage hertil, viſte der ſig ogsaa i Landſtinget en forholdsvis ſt rk og, iſer naar der ſes tilbage til Landſtingets Stemning for 5 Aar ſiden, meget mærkelig Tilbøielighed til at gaa betydelig videre og navnlig til at gaa ind paa meget veſentlige Forandringer i Indholdet af den gjældende Lov. Dette Lovforſlag har nu ſaaledes gjennemgaaet alle Stadier i Lovets Tilblivelſe; det har været 3 Gange i dette Thing og 3 Gange i det andet Thing; det har dernæst været behandlet enkeltvis, een Gang i hvert af Thingene, og har da endelig naaet til det ſidſte Stadium for Lovets Afgj relſe, nemlig til et Fællesudvalg, og det er nu Reſultatet af Overveielſen i dette Fællesudvalg, ſom foreligger i den afgivne Betænkning.

Jeg ſkal da nu f rſt bemærke med Henſyn til den Indſtilling, ſom findes opført under Nr. 3, at den jo netop gaar ud paa at faſtholde de to Hovedpunkter, ſom veſentlig have været under Forhandling paa de tidligere Stadier, Loven har havt at gjennemgaa; Lovforſlaget vilde, ſaaſremt denne Indſtilling blev vedtagen, komme til at indeholde to nye Beſtemmelſer, nemlig for det F rſte den, at 10 af Valgmenighedens Medlemmer — Familienf dre eller Andre, der i ſaa Henſeende ſtilledes lige med Saadanne — ſkulde kunne forlange, at den almindelige Gudſtjenefte for Valgmenigheden ſkulde kunne foregaa i deres Sognekirke, og for det Andet, at der ſkulde være en ubetinget Ret til paa ſamme Maade ſom hidtil med Henſyn til ordinerede Geiſtlige at vælge og indſtille til Stadſteleſe ſom Pr ſt en theologisk Kandidat. Med Henſyn til diſſe to Punkter har jeg tidligere havt Leilighed til at udtale mig uforligrere baade her og i det andet Thing, og jeg faſtholder ganſte den Overbeviſning, ſom jeg har udtalt ved diſſe Leiligheder, at man ikke fra Miniſteriets Side vilde kunne gaa ind paa diſſe to Punkter i Forening eller paa noget af dem alene. Svad nemlig det f rſte Punkt angaar, hvorefter en vis, en forholdsvis lille Kreds af Valgmenighedsmedlemmer ſkulde

ſaa at ſige kunne gjøre deres Sognekirke til tillige at være en Valgmenighedskirke, da vilde det ikke blot komme i en ſt rende Strid med den hele Ordning af Benyttelſen af Kirkerne, ſom nu for ſaa kort Tid ſiden har faaet ſin Afgj relſe ved Loven af 25de Marts 1872, men det vilde ogsaa efter min Foreſtilling i og for ſig være meget principſtridigt og upaatvovelig fremkalde mangehaande uhyggelige og ubehagelige Forhold i Menigheden ſelv, naar ſaaledes den ſamme Kirke, ſom har været og er Sognets, ſkulde fungere ſom en Valgmenighedskirke. Svad det andet Punkt angaar, ſtillede det ſig ogsaa der for mig aldeles afgjørende Betænkelighed imod at indrømme Valgmenighederne Ret til at vælge og indſtille til Stadſteleſe enhverſomhelſt theologisk Kandidat uden nogen nærmere Betingeſe, idet det nemlig var min Overbeviſning, at der allerede vilde komme til at ligge en overordentlig ſtor Ulempe deri, at det under ſaadanne Forhold vanſkeligt vilde kunne undgaa, at netop de alleryngſte Kandidater vilde, inden de paa anden Maade ved andre Baand havde knyttet ſig til andre Stillinger i Livet, gjøre Forſog paa at komme ind i Virkſomhed ſom Pr ſt for en Valgmenighed; men efter hele Valgmenighedens Natur maatte det være i h ieſte Grad betænkeligt, at det ſkulde være netop Saadanne, der fremtraadte ſom Ledere eller Styreere af Valgmenighederne. I den Henſeende maa jeg lige overfor en Ytring af den ærede Ordſp rer for Flertallet her i Thinget (Madvig) bemærke, at ſaa rigtigt det er, at det nu er mere ſj ldent, at Noget bliver ordineret, for han er 30 Aar, ſaa er der dog ikke ſaa ganſte ſaa Undtagelſer fra denne Regel, naar Talen er om perſonelle Kapellaner, hvilket navnlig ſtaar mig meget klart paa Grund af de Vanſkeligheder, der fra V rnepligtens Side frembyde ſig netop med Henſyn til dem, der ere under 30 Aar. Men her vilde der jo netop være den ſt rſte Sandsynlighed for, at der ſtrax efter Afſlutning af Examen — hvilket dog vel gennemſnitlig kan ſiges at finde Sted i det 24de eller 25de Aar — vil være den ſt rſte Opfordring for Kandidaterne til paa den Maade at indtræde i en vis Virkſomhed. Alſaa allerede af den Grund, at Beſtemmelſen kunde afføde en ſaaдан Egen og Sagen efter at komme i Virkſomhed, antog jeg, at den maatte kunne blive ſtabelig baade for den Vedkommende ſelv og for den Virkſomhed, han vilde træde ind i. Men dertil kom, at jeg i det Hele maatte anſe det for at være i h ieſte Grad  nſkeligt, at der var kommen en ſt re Modenhed og Erfaring tilſtede hos den, der kunde blive Spørgsmaal om, og derfor anſaa jeg ogsaa i og for ſig den Beſtemmelse for den rigtigſte og naturligſte, ſom i ſaa Henſeende findes i Loven af 1868, at den Paagjældende forinden i en vis kortere eller længere Tid ſkal have været i geiſtlig Virkſomhed. Jeg vilde alſaa under ingen Omſtændigheder